מי שאמר פרק שלישי נזיר יז.

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביולא מן הטומאה והזה ושנה וטבל וקיבל עליו מזירות פעם אחרת ושוב נכנס לטומאה [והא] קמ"ל דהיתה בריתא דתע"ג דלא הדר ואמר הריני מזיר אלא יחול עלי מזירות דהוי נזיר ולקי כדפי' לשם בקונטרס אי נמי י"ל דקמ"ל בריתא (דמיירי) [דמיד] כשיטהר מוטל עליו לקבל מזירות מיד ועובר בכל תאחר אם אינו נזיר מיד: **אין** בין נזיר טמא. שנדר בעודו טמא לנזיר טהור שנטמא אלא דנזיר טמא שביעי עולה לו מן המנין כשהזה ג' ושנה בו' וטבל יום ז' [ב] למנין מזירות טהרה לפי שאין צריך להביא קרבן בח' על טומאתו ומיד כשהזה ושנה וטבל ראוי לחול עליו מזירות לאלתר ונהי דבעי הערב שמש ואיך יחול עליו מזירות יש לומר דטבול יום קליש טומאתיה ולא מעכב מלחול מזירות עליו: **ונזיר** טהור שנטמא אין שביעי עולה לו מן המנין. למנין מזירות טהרתו וצריך להביא חטאת העוף ועולת העוף ואשם בשמיני וכתיב (במדבר ו) וקדש לאשו ביום ההוא דבאותו יום מתחיל למנות מזירות טהרה מוקמינן ליה [ב] דלא חייל עליה מזירות דטהרה עד יום ח' ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין כיון דלא הדר וקיבל כדשני לעיל ביולא ונכנס ושב ושנה דא"כ ה"ל לאתויי[2] זה בעי למיהדר ולנדור וזה לא בעי למיהדר ולנדור כיון דהאי חנא נחית לפרושי הכא ד[3] בין זה לזה וה"ה דאלי למיפרך לר' שמעון ב"ל [ליתני] זה שותה יין ומיטמא דלא[3] לקי וזה לקי ה[3] כדפירש הקונטרס ונראה לומר דלא קשה דאלי לשנויי דנקלקולא לא מיירי האי דינא אלא דין דטמאת באונס ולרבי יוחנן לא קשה [דליתני] זה מביא קרבן על טומאתו וזה אין מביא קרבן דהיינו הך דקתני אין ז' עולה לו מן המנין משום לאיתויי קרבן: **הגה"ה** מיחל רב"ע[5] דחייל. ולכשיטהר אין צריך לחזור לידור בנזיר דחייל עליו מנזירות ראשון ומיהת השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יתחזר ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש ז' (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת וכי פליגי למלקי פירוש אטומאה לחוד אי התרו בו אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [לשאר] מילי אשתיה יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לגאת ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר תע"ג דחיילא לשאר מילי אלא

ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן** טומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי. אטומאה לאתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר [ז] לענין ליטהר עצמו ולעשות מזירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני[6] מביא קרבן עוטמאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (הה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: **לא** הא לתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דליתא] לתגלחת ואין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמייתי לכן נראה לי הא לתגלחת פירוש למות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו תע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח בשביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דבלא"ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיירי. ממי יתחיל מנין לזירותו והוא[7] נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי אמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה ה[7] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. דהיינו נמור והוא בנה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים פוסק התרבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביולא ונכנס ושב וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאה כדמסיק ליה מיחל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביולא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבענין שהייה בפ"ב דשבועות (דף ח.). גבי מקדש [אי לא]: **אילימא** דאמרי ליה לא תנזור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתרץ ביה אלא דנזיר טהור הכא נמי מתרץ ביה אלא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל ומתרץ ביה אלא יטמא ולאו האי כלאו אתין בו מעשה נמה שמקבל נזירות ב[3] דלאו שיש בו מעשה הוא כמה שאינו יולא משם כשנודר בנזיר: אלא

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בד') [בשבועות] למי שנטמא באונס בעזרה שאינו חייב כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרי ליה לא תנזור למה לי שהייה. כיון דבמזיד

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביולא מן הטומאה והזה ושנה וטבל קיבל עליו מזירות פעם אחרת ושוב נכנס לטומאה [והא] קמ"ל דהיתה בריתא דתע"ג דלא הדר ואמר הריני מזיר אלא יחול עלי מזירות דהוי נזיר ולקי כדפי' לשם בקונטרס אי נמי י"ל דקמ"ל בריתא (דמיירי) [דמיד] כשיטהר מוטל עליו לקבל מזירות מיד ועובר בכל תאחר אם אינו נזיר מיד: **אין** בין נזיר טמא. שנדר בעודו טמא לנזיר טהור שנטמא אלא דנזיר טמא שביעי עולה לו מן המנין כשהזה ג' ושנה בו' וטבל יום ז' [ב] למנין מזירות טהרה לפי שאין צריך להביא קרבן בח' על טומאתו ומיד כשהזה ושנה וטבל ראוי לחול עליו מזירות לאלתר ונהי דבעי הערב שמש ואיך יחול עליו מזירות יש לומר דטבול יום קליש טומאתיה ולא מעכב מלחול מזירות עליו: **ונזיר** טהור שנטמא אין שביעי עולה לו מן המנין. למנין מזירות טהרתו וצריך להביא חטאת העוף ועולת העוף ואשם בשמיני וכתיב (במדבר ו) וקדש לאשו ביום ההוא דבאותו יום מתחיל למנות מזירות טהרה מוקמינן ליה [ב] דלא חייל עליה מזירות דטהרה עד יום ח' ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין כיון דלא הדר וקיבל כדשני לעיל ביולא ונכנס ושב ושנה דא"כ ה"ל לאתויי[2] זה בעי למיהדר ולנדור וזה לא בעי למיהדר ולנדור כיון דהאי חנא נחית לפרושי הכא ד[3] בין זה לזה וה"ה דאלי למיפרך לר' שמעון ב"ל [ליתני] זה שותה יין ומיטמא דלא[3] לקי וזה לקי ה[3] כדפירש הקונטרס ונראה לומר דלא קשה דאלי לשנויי דנקלקולא לא מיירי האי דינא אלא דין דטמאת באונס ולרבי יוחנן לא קשה [דליתני] זה מביא קרבן על טומאתו וזה אין מביא קרבן דהיינו הך דקתני אין ז' עולה לו מן המנין משום לאיתויי קרבן: **הגה"ה** מיחל רב"ע[5] דחייל. ולכשיטהר אין צריך לחזור לידור בנזיר דחייל עליו מנזירות ראשון ומיהת השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יתחזר ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש ז' (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת וכי פליגי למלקי פירוש אטומאה לחוד אי התרו בו אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [לשאר] מילי אשתיה יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לגאת ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר תע"ג דחיילא לשאר מילי ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן** טומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי. אטומאה לאתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר [ז] לענין ליטהר עצמו ולעשות מזירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני[6] מביא קרבן עוטמאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (הה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: **לא** הא לתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דליתא] לתגלחת ואין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמייתי לכן נראה לי הא לתגלחת פירוש למות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו תע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח בשביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דבלא"ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיירי. ממי יתחיל מנין לזירותו והוא[7] נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי אמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה ה[7] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. דהיינו נמור והוא בנה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים פוסק התרבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביולא ונכנס ושב וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאה כדמסיק ליה מיחל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביולא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבענין שהייה בפ"ב דשבועות (דף ח.). גבי מקדש [אי לא]: **אילימא** דאמרי ליה לא תנזור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתרץ ביה אלא דנזיר טהור הכא נמי מתרץ ביה אלא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל ומתרץ ביה אלא יטמא ולאו האי כלאו אתין בו מעשה נמה שמקבל נזירות ב[3] דלאו שיש בו מעשה הוא כמה שאינו יולא משם כשנודר בנזיר: אלא

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בד') [בשבועות] למי שנטמא באונס בעזרה שאינו חייב כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרי ליה לא תנזור למה לי שהייה. כיון דבמזיד

מסורת הש"ס

ג) [לקמן יח.], ב) [מדרש ד.], ג) [שבועות יח. ע"ש ובתוס' שם ד"ה נרחק], ד) כם"ת: ובמקום.

נוסחת הריב"ן

ג) הריני נזיר ובמקום: ב) בכ"י מתוג כתן גליון ואמר לן רבי: ג) מגלח תגלחת טומאה לטיר טהור שנטמא מגלח בו' סי': ד) מליה כדמפרש"ן: ה) תנן: ו) כדי שיעור השתחויה מוריבעי לטיפיה דקנא כדמפרש סי':

הגהות הב"ח

(א) גמ' כמי רבא. נזר והוא בבית הקברות: (ב) שם נזיר טהור מ"ע לא:

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) רש"י ד"ה בתקנתיה קמיירי וכו' ואמר לן רבי דהכי נמי מלי למימני אלא טמא שנזיר. כ"ב כיון ל"מ דאב דוקא לפי קמא כתוס' ד"ה לא הא וכו' ודו"ק: **ב)** תד"ה אין בין נזיר טמא וכו' כשהזה ג' ושנה בו' וטבל יום ז' עולה כל"ל: **ג)** ד"ה ונזיר טהור שנטמא וכו' דבאותו יום מתחיל למנות מזירות טהרה מוקמינן ליה לקמן כל"ל: **ד)** **בא"ד** כיון דהאי חנא נחית לפרושי הכא מאי אינא כל"ל: **ה)** **בא"ד** אם שותה כיון ומטמא דלא לקי חה לקי כדפי' הקונטרס. מלות כדפי' הקונטרס ממחק וכ"כ כדפריך לקמן כל"ל ועי' ל"מ ודו"ק: **ו)** ד"ה הגה"ה מיחל דכ"ע דחייל וכו' וה"ה נמי דמודה ר"ש כ"ל דלקי כל"ל: **ז)** ד"ה קרבן טומאה הוא דלא מייתי הא מלקי לקי אטומאה לאתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר לעבר עצמו כל"ל: **ח)** ד"ה כתקנתא קמיירי וכו'. דהיינו קלקול גופיה כדאמרינן ליה וכו' כל"ל ל"מ: **ט)** ד"ה אלימא דאמרי ליה לא תנזור וכו' דלאו שיש בו מעשה הוא. נ"ב קבלת הזאת רחוקה קצת דאין יכול זה כמעשה ועי' בתוס' בשבועות דף ח ע"א ד"ה לו וכו' שנתחקו מזה דאולא פוגעין למ"ד ליקון על לאו אתכ"מ לו דלאיסור מלקות אתר אבל לענין הרב המגיד פ"ב כל לאו שאפשר ע"י מעשה לוקה אף היכא דאין בו מעשה יעו"ש בפי"ב מהל' שמיטה כ' ל"ה ל"ש פוגעין ומכלן ראיה ובוכמה נכוכה לנכרו ודו"ק היטב:

פי' הרא"ש

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס שיוצא מן הטומאה ע"י הזאה וטבילה וקיבל עליו נזירות ונכנס וקמ"ל אע"ג דלא קבל עליו קבלה גמורה אלא אמר הריני נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]: אלא טמא שנזר ז' עולה לוזן המנין לפי שאינו צריך להביא קרבן ומתחיל למנות מיד אחר שהזה וטבל אבל נזיר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות עד אחר הבאת קרבנותיו דכתיב וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל

עין משפט נר מצוה

ט א מיי' פ"ו מהל' מזירות הל' ז [מ"מ]: י ב מיי' שם הל' ח ופ"ש ככ"מ:

גליון הש"ם

גמ' אמר מר בר רב אשי. עיין מדרש קף ד' ע"ש:

הגהות התוספות

1. ל"ל ומוקמינן ליה לקמן הרבי בלא חייל כו'. 2. ל"ל לתתני. 3. ל"ל ולא. 4. ל"ל אלי מנא. 5. ל"ל דכ"ע לא פליגי. 6. ל"ל דמסיעת הוא כיון דתני כו'. 7. תיכת והוא נתחק ול"ל כשנטמא בשוגג.

מוסף רש"י

אלא טמא שנזר שביעי שלו. שטובל בו, עולה לו למנין. דהואיל ושוב בר קרבן מתחיל למנות מכו ביום, ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין. דאין לו עולה לו לא למנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני שמביא קרבנותיו (לקמן יח.). נזיר בבית הקברות. נזיר שנטמא בחוצם כתוך בית הקברות, דומיא שנטמא בעזרה שלא מתחייב בכשיטמא, כגון שנכנס לבית הקברות בשירה מיכה ומגדל ופרע עליו אם מעזיפת גב האהל ונטמא בחוך בית הקברות והתרו בו לא ולא יצא, ומיהו לא שהה כדי השתחואה (שבועות יח.). בעי שהייה למלקות. קרבן לא שייך הכא כלל, אאין בדת נזיר שנטמא וקרבן נזיר טמא לאו אטון עוטמאה אתי אלא למיחל עליה מזירות טהרה כשאר מתוסרי כפרה, וכענין זה מפורש שהייה זו בסמ' נזיר (שם).

פי' הרא"ש (המשך)

עד שיקבל. וכ"ת דמיירי בשקבל עליו א"כ ליתני שזה צריך לחזור ולידור וזה אין צריך מיחל כ"ע לא פליגי דחייל ואינו צריך לקבל עליו שנית וגם לוקה על התגלחת ועל היין: כי פליגי למלקי. פי' על הטומאה: ר' יוחנן סבר כיון דחיילא. ללקות על היין ועל התגלחת לקי נמי על הטומאה כי היכי דאינו מביא קרבן טומאה: והא דאותבינה ר"י לר"ל לעיל הלמודא הוא דמותיב לפי מה דהוה פ"ד דפליגי וכהנה רבות בתלמוד: א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין. פי' לגלח א"נ ללקות על התגלחת וה"ה על היין: אבל לענין מלקות. פי' על הטומאה. בתקנתא מיירי בקלקולא לא מיירי. פי' להורות לנו תקנתו מתי יתחיל ימי נזירותו. אבל לא מיירי בקלקול לחשמיענו הדין אם יעשה עבירה שיטמא למתים אי ישתה יין ויגלח: ה"ז סופג את האר"בעים תיובתא. והכא ליכא לשנויי ביוצא ונכנס דמשמע נטמא דומיא דגלח ושתה יין דמיירי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com